

Molts es creuen que tenim mania al diari d'en Dari, i per això el «rebutem» tant com podem. i això és fals. Nosaltres tenim enveja, això sí, que en Dari ens faci la competència i converteixi *El Autonomista Diario Republicano de Avisos y Noticias* Se publica por la tarde, en un periòdic humorístic, amb el consegüent perill nostre.

El número 9.074, corresponent al 17 del corrent, en Dari s'excedeix de tal manera, que no podem menys de copiar-ne uns fragments per esplai dels nostres amics.

A la primera plana en *Una mujer de carácter*, signat per Miss ANY i no sabem de quin periòdic retallat, comenta el centenari d'una temptativa de restauració d'Enric V al tron de França portada a cap per la Duquesa de Berry.

Gairebé al final de l'article, ens diu:

«La Odissea de «Madame» tuvo su fin el 6 de Noviembre. Traicionada por uno de sus partidarios, Simón Deutz, fué detenida el 6 de noviembre de 1932...»

No ens podem queixar que no porti notícies avançades, perquè, com poden veure, ens anuncia una cosa que ha passat en un mes que encara ha d'arribar.

Retalls de premsa

Es clar que una errada de caixa és fàcil, però aquí tenim una mostra del seu humorisme:

«En la mañana de ayer, cundió por las calles de ésta, que corría un perro hidrófobo, saliendo en su persecución los agentes de la Alcaldía y Seguridad, logrando detenerlo en su domicilio calle Cervantes número 5, 1.º...»

Parlant d'un amargado que va penjar-se diu:

«Efectivamente, anteayer en el campo denominado «Vacamorta», del término municipal de Cruilles, fué hallado, sin vida, el cuerpo de C. F. con un cordel atado en el cuello i pendiente del extremo de una rama de olivo, árbol simbolizador de la paz.»

Per últim, reproduïm un article, que encara que els sembli l'argument d'una pel·lícula, no en facin cas; es tracta d'una baralla de tres dones a Sant Pere Pescador, o sia una cosa tan important com l'Estatut o la Reforma Agrària, a judicar pel tamany de columna que ocupa en el nostre barriaire i admirat *El Autonomista*.

LAS CONSECUENCIAS DE UN BESO

Garrotazos, arañazos, mordiscos e insultos a granel. - Formidable escándolo en la vía pública.

«La vecina de San Pedro Pescador J. C., de 24 años, soltera, acudió, sofocadísima, al cuartel de la Guardia Civil de aquella población, pidiendo auxilio para su madre E. S. que en aquel momento, estaba batiéndose heroicamente en medio de la calle de Granada, contra dos mujeres llamadas M. C. y C. F., de 21 años, soltera e hija de la anterior. La denunciante temía que su madre sucumbiera en la lucha, pues, sus dos contrincantes eran más jóvenes y bien plantadas que ella.»

Inmediatamente el Cabo y dos números de la Guardia Civil salieron para la calle de Granada, encontrando a las tres citadas mujeres agarradas entre sí, tirándose mutuamente de los moños, propinándose puñetazos, arañándose, mordiéndose e insultándose a grandes voces, con unas palabrejas capaces de hacer enrojecer a un sargento de caballería.

Todas ellas tenían las narices hinchadas, los pelos alborotados, la cara ensangrentada y las vestiduras rasgadas en todas direcciones.

Al ver la denunciante semejante cuadro, sufrió un ataque de nervios.

La desvanecida fué transportada en brazos al cuartel de la Guardia Civil por un idem. Las batallonas mujeres, a las que costó no poco trabajo separar, fueron asimismo conducidas al cuartel. Por el camino, pudo evitarse que continuaran arañándose y mordiéndose, pero no que siguieran insultándose, sacándose mutuamente los trapitos al sol, descubriéndose los pecados cometidos desde su nacimiento hasta la fecha.

Una vez en el cuartel, se le practicó la primera cura, haciendo volver en sí a la que había perdido el conocimiento por efecto del ataque.

Al poco rato se presentó el médico de San Pedro Pescador atendiendo debidamente a las ex combatientes, a todas las cuales, en su diagnóstico apreció arañazos, hinchaciones, mordiscos y erosiones de más o menos importancia.

El escándolo público producido por las tres mujeres, féú formidable. Luchaban tan arduosamente, con tanto denuedo, —según afirma un testigo que se lo miraba de lejos por no salir mal parado— que los motivos que provocaron la pelea prometían ser algo muy grave.

¿Cuáles fueran las causas que indujeron a estas bravas mujeres a salir a la calle para luchar con tanta tenacidad y heroísmo?

Pues muy sencillas: De las averiguaciones practicadas resulta que J. C., marido de E. S. —una de las combatientes— había visto, el domingo a la joven C. F., de 21 años, —otra combatiente— con su novio, en el bosque, sentados sobre el verde césped, estrechamente abrazados i besándose a porfía y, parece ser, que dicho individuo propaló por todo el pueblo el idilio que había presenciado en el bosque, lo cual indignó a la tierna gacela enamorada y a toda su parentela, que salieron a la calle para pedir explicaciones a la familia del indiscreto narrador, originándose el formidable escándolo que hemos reseñado.

¡Y total por nada malo!

Por la cosa más natural del munda: Porque dos novios se quieren.

¡Todo por un beso!

RATOLI

El míting de la Lliga

La Lliga també ha fet el seu míting, per què no?

A Girona, com a altres ciutats de la Península, calia aplicar-li una «ventosa» i l'acte es celebrà al Teatre Albèniz.

Però aquesta vegada la «ventosa» no ha estat aplicada contra la República, ha estat aplicada per revifar el catalanisme «l·liguer» i diem «l·liguer» perquè una cosa és el catalanisme i altra l'idem «l·liguer».

Començà l'acte amb un fogós discurs d'un jove. Ens parlà de la llibertat de la Pàtria i ens digué que a la Lliga hi havia els homes millors del món.

Continuà un conegut—i tan conegut!—advocat que convencé tothom que per parlar

se'n té de saber o bé es fa el ridícul més grotesc.

Acte seguit el diputat Estelric ens feu l'apologia de les Dictadures dient que una dictadura grandiosa i ferma com la de Mussolini era una cosa acceptable, però que una dictadura com la de Valdemares era una cosa grotesca i ridícula. Definí el seu catalanisme dient que encara que ens volguessin separar d'Espanya, ells no ho voldrien. Amb aquestes declaracions tallà les ales a tota la joventut «l·liguera», futurs pronois i a una colla de catalanistes de bona fe que militen a la Lliga.

També parlà el president de la Joventut «l·liguera» de Barcelona. Molts es creien que seria jove, però la paradoxa fou la seva aparició i representava els joves, un jove més vell que l'Estelric.

La «vedette», Ventosa, parlà de moltes coses i cap de bona, com que no es tractava de rebentar la República, no navegava en el seu element i fins ens digué que si l'Estatut

era presentat a les Corts, es devia a la Lliga.

Naturalment, tothom li donà la raó. Som així els catalans!

I com que tots estaven convençuts, a la una ja anàvem a dinar amb la mateixa resignació que sortiríem de missa de dotze, admirant el talent d'aquests homes que tant partit saben treure del sofisme.

Filològiques

Un amic nostre—el suposem amic, ja que ens llegeix i aconsella—ha tingut la gentilesa d'enviar-nos un número passat corregit.

Com que sempre ens agrada donar la raó a qui la té, no tenim cap inconvenient en

reconèixer que vàrem batre el rècord i que difícilment el podrem superar, però ens cal dir dues paraules sobre el particular, ultra demanar perdó a tots els llegidors.

El nostre periòdic surt els dissabtes, però aquest últim número sortí el diumenge a la 1'30 de la tarda. Què vol dir, això? Doncs senzillament, que per diverses causes, que no escatirem, el número es retrassà i el llençàrem a la venda sense corregir.

Ara bé, tot es pot arreglar en aquest món, i com que no tanquem la porta a ningú que tingui modus i vergonya, agraiem a l'amic que ens ha enviat el número de referència, que vulgui ajudar-nos en la nostra desinteressada tasca i se serveixi passar per la redacció.

No cal dir que serà ben rebut i li aclarirem el que vol dir la paraula «Impromptu» àhduc li esenyarem un gran número de faltes ortogràfiques que ell assenyala en el predit número i que solament existeixen en la seva imaginació.

Les coses allà on siguin.

Entre monàrquies

(Dibuix de Castany)

—Això és intolerable. Fins el temps va contra nosaltres!

—Ja ho pots ben dir ja, posar-nos el barret de palla i ploure cada dia ha estat el mateix. Abans, aquestes coses no passaven.

SASTRERIA
COLL

Rebudes les últimes novetats
Preus que no admeten
competència

CORT-REIAL, 3

Llegiu

LA RAMBLA DE GIRONA